

Ο Ιωσήφ, ο Νικόδημος και οι άρχοντες κάθε εποχής (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Ιωσήφ ο ευσχήμων και δίκαιος, είναι ένα πρόσωπο, πού εμφανίζεται στα ευαγγέλια αμέσως την ημέρα του Πάθους και μετά τον θάνατο του Χριστού. Ζητά το σώμα από τον Πιλάτο και θάβει τον διδάσκαλο του, σε καινό μνημείο πού προετοίμαζε για τον εαυτό του. Πληροφορούμαστε επίσης πώς ήταν επίσημο πρόσωπο και πώς περίμενε και αυτός την βασιλεία του Θεού, πράγμα πού μπορεί να σημαίνει πώς ήταν ένας κρυφός μαθητής του Χριστού, διά τον φόβο των Ιουδαίων ή ένας πολύ ευλαβής και ευσεβής άνθρωπος. Ο Νικόδημος είναι αυτός ο νυχτερινός μαθητής του Ιησού με τον οποίο διαλέχτηκε κάποτε σε υψηλό θεολογικό επίπεδο

και πού προσπάθησε εις μάτην να υποστηρίξει τον Χριστό ενώπιον του συνεδρίου. Αυτός έφερε μια τεράστια ποσότητα μύρων στην ταφή του Χριστού για να τιμήσει τον διδάσκαλο Του.

Και οι δύο ήταν άνθρωποι της εξουσίας και με υπόληψη ενώπιον των ιουδαϊκών και ρωμαϊκών αρχών. Και όμως αυτή την τους την υπόληψη και κοινωνική θέση καταφέρνουν από την αγάπη την πολλή ή από την καρδιακή τους εντιμότητα και με γενναιότητα ψυχής να μην την υπολογίζουν. Ενώ ακόμα ο όχλος μαίνεται και οι άρχοντες της αμαρτίας επικρατούν και ο Ιησούς φαίνεται ότι νικάται και εξουθενώνεται και μαθητές και απόστολοι διασκορπίζονται και κρύβονται, τα δυο αυτά ιερά πρόσωπα δείχνουν γενναιότητα και αυτοθυσία. Περιστοιχίζουν τον ηττημένο και αποσυνάγωγο και εβδελυγμένο θεωρούμενον ως νεκρόν, ον απεδοκίμασαν οι θρησκευτικοί άρχοντες του λαού τους και τον θάβουν επιμελώς και τιμητικά με βασιλικές τιμές.

Ζούμε σε μια εποχή πού η εξουσία ταυτίζεται άμεσα με την πνευματική και υλική

διαφθορά και η διαφθορά αυτή διαχέεται ως ατομισμός και δίψα για διάκριση, επιβίωση, αυτοπροβολή, συντήρηση του ειδώλου(Image) και στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Όποιος δεν βαδίζει με τον συρμό και πολύ περισσότερο όποιος δεν αγωνίζεται να επιβληθεί εξουσιαστικά στο κοινωνικό στερέωμα, όχι μόνο καταποντίζεται αλλά και αναγνωρίζεται ως περιθωριακός και μηδαμινός. Η στάση των ευσημόνων ανδρών δεν είναι προκλητική μόνον για την εποχή τους. Είναι εκτός έθους και παραμένει προκλητική και για την σημερινή ανταγωνιστική και απόλυτα εικονολατρική εποχή. Είναι πολύ γενναίο να πηγαίνεις ενάντια στο ρεύμα και στις κοινωνικές αρχές και συμβάσεις, είναι ανοίκειο να επιβάλεις εσύ το πρόπον επειδή υπάρχει προσωπική ηθική συνείδηση, ενώ γύρω και πλάι καταργείται κάθε γνήσια πρωτοβουλία και γνησιότητα. Ιερό είναι το επιβαλλόμενο και ό,τι επικρατεί. Λοιπόν, οι ευσεβείς είναι ασεβείς για τον κόσμο και οι φειλεύσπλαχνοι τρελοί που μαίνονται, άρα και οι έντιμοι είναι επικίνδυνοι και κάθε αλτρουισμός τρέφει την καχυποψία. Ο νους μας δεν μπορεί να συλλάβει την παράσταση δύο αρχόντων να υπερβαίνουν τα νενομισμένα και να φέρονται με τέτοια ανθρώπινη τρυφερότητα και εντιμότητα σε έναν αποστάτη του γένους και της κοινωνίας. Γιατί οι άρχοντες είναι σκληροί συνήθως και υπηρετούν τον εαυτό τους.

Ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος είναι οι ήρωες της αγάπης και της αυτοθυσίας, αυτό που εμείς που λεγόμαστε οι πολλοί και το σύνολο έχουμε απαίτηση από την άρχουσα τάξη να ασπαστεί και να υποδυθεί: τον ρόλο της θυσίας και της προσφοράς, το σπάσιμο κάθε αλυσίδας που συγκρατεί την τυρανία του φόβου, της επιβολής και της διάκρισης. Η φιλευσπλαχνία και η αγάπη για την αλήθεια, την έμπρακτη αλήθεια είναι το αεί ζητούμενον. Φτάνει εμείς ως σύνολο να απεκδυθούμε την διαφθορά και την προκατάληψη και να εννοήσουμε πώς οι άρχοντες δεν είναι οι ιεροφάντες του καθεστώτος και του πρόποντος και εμείς οι σιωπηλοί ακόλουθοι τους, αλλά οι τηρητές του αυτονόητου που έρχονται και να μας εκφράσουν, αλλά και να μας διδάξουν δίνοντας το παράδειγμα της γενναίας απόφασης. Σε κάθε άλλη περίπτωση αποτελούμε μαζί τους ένα αξιολύπητο σύνολο.